

JACK LONDON

COLȚ ALB

Editura ASTRO

CUPRINS

PARTEA I

Capitolul I	
Cărnii	3
Capitolul II	
Cărnii	11
Capitolul III	
Cărnii	23

PARTEA a II-a

Capitolul I	
Cărnii	35
Capitolul II	
Cărnii	46
Capitolul III	
Cărnii	55
Capitolul IV	
Cărnii	61
Capitolul V	
Cărnii	73

PARTEA a III-a

Capitolul I	
Cărnii	80
Capitolul II	
Cărnii	92

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul III Proscrisul	102
Capitolul IV Drumul zeilor	108
Capitolul V Legământul	114
Capitolul VI Foamea	124

PARTEA a IV-a

Capitolul I Dușmanul neamului său	134
Capitolul II Zeul nebun	145
Capitolul III Domnia urii	154
Capitolul IV Cu moartea de gât	160
Capitolul V Neîmblânzitul	172
Capitolul VI Maestrul iubirii	179

PARTEA a V-a

Capitolul I Drumul cel lung	194
Capitolul II Ținutul din Sud	200

Capitolul III Moșia zeului	208
Capitolul IV Chemarea sălbăticiei	220
Capitolul V Lupul adormit	227

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Colț Alb / Jack London : trad. de Laura Teodora Rădulescu. –
București : Astro, 2014
ISBN 978-606-8148-48-9

I. Rădulescu, Laura Teodora (trad.)

821.111-31=135.1

Editura ASTRO
Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv
Editurii Astro.

PARTEA I

Capitolul I Drumul cârnii

Pădurea întunecată de conifere străjuia râul înghețat pe fiecare mal. Crivățul nemilos dezbrăcase copacii de veșmântul alb de gheață. În lumina asfințitului, păreau a se apleca unii spre alții, parcă amenințându-se. O tăcere apăsătoare domnea peste întreg ținutul. Totul era nemișcat, lipsit de viață, pustiu, monoton și atât de înghețat. Nici tristețea nu-și găsea loc în acest pustiu, iar în aer plutea un răs mai teribil decât cel al sfînxului, un răs înfrigurat desprins din imensa întindere de zăpadă, care nu părea a se topi niciodată în inima Nordului sălbatic, unde se credea că nu trăiește nimeni.

Cu toate acestea, sfidând singurătatea, pe râul înghețat se târa o sanie trasă de câini. Răsuflarea câinilor-lup se transforma în gheață, formând cristale ce se prindeau îndată de blana lor. Hamurile de piele și curelele care îi țineau legați de sanie trecuseră de blană și făceau înaintarea chinuitoare. Sania făcută din scoarță de mesteacăn nu avea tălpici și era târâtă pe zăpadă cu greu, cu toate că partea din față a saniei era curbată astfel încât să nu adune zăpadă deasupra ei. Pe sanie era legată strâns o ladă lungă și alte câteva obiecte: o toporișcă, un ibric, o tigia și câteva pături, dar cel mai mult spațiu era ocupat de lada din lemn.

Înaintea câinilor, echipat cu rachete împletite din nuiete peste încălțăminte, ce îl ajutau să nu se afunde în stratul gros de zăpadă, mergea greoi un bărbat. La coada saniei mergea alt bărbat. În lada lunguiață zăcea al treilea, cel care nu trebuia să

se mai lupte după ce sălbăticia înghețată îl copleșise, îl chinuse și îi curmase viața. Sălbăticia nu-i îmbrățișa pe oameni decât ca apoi gerul neiertător să îi lase fără viață. Viața este o insultă, iar Nordul sălbatic nu acceptă împotrivire. Nici măcar apa nu trebuie să curgă către mare, copacii înghețați să rămână fără sevă și mai ales cere supunerea Omului, cel mai sfidător dintre toți, cel care întotdeauna se revoltă în fața naturii.

Cei doi bărbați, care erau încă în viață, înaintau mergând îndârjiți unul în față și celălalt în spatele saniei. Erau acoperiți cu piei și blănuri. Sprâncenele, genele, obrații și buzele le erau acoperite cu gheață, că abia le puteai vedea chipurile, iar trăsăturile albite creau aparența unor fantome înghețate care mărșăluiau spre înmormântarea vreunei năluci. Însă sub fețele albite erau doi bărbați care se luptau cu sălbăticia nemiloasă din ținutul pustiu și batjocoritor, niște bieți muritori care se adânceau într-o lume la fel de izolată și fără capăt ca abisurile cosmosului.

Își continuau drumul fără să scoată vreun cuvânt, păstrându-și forțele și răsuflarea. Liniștea îi apăsa din toate părțile, aproape că îi simțeau greutatea și le împovăra mințile precum unor scafandri zdrobiți de presiunea atmosferelor din adâncurile apelor. Îi strivea cu greutatea unei vastități nesfârșite, a unui destin dinainte pecetluit. Îi exilase la marginea propriilor gânduri, storcându-i de toate năzuințele, exaltările și falsele aprecieri ale sufletului uman, până când se simțeau infimi și reduși la mărimea unor fire de praf măturate de uriașele forțe nevăzute ale naturii.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Lumina spălăcită a zilei scurte, lipsită de soare, începea să se stingă, când, în văzduhul încremenit, un urlet îndepărtat se auzi slab. Se înfigea în timpanele lor urcând tânguitor spre cer, vibrând ascuțit o vreme, cu o tensiune tremurândă și, încet-încet, se prefăcu în liniște. Ar fi putut crede că e doar un suflet pierdut care își deplânge jalnic

soartă, dacă nu ar fi fost înălțat cu o ferocitate tristă și o pornire flămândă. Bărbatul care se afla în față se întoarse către celălalt și pe deasupra cutiei așezate pe sanie îi făcu un semn cu subînțeleș.

Un al doilea urlet, mai ascuțit, se auzi sfâșiind liniștea. Oamenii își dădură seama acum din ce direcție se auzea: de undeva din spatele lor, din pustiu acoperit de zăpadă pe care tocmai îl străbătuseră. Al treilea urlet răsună jalnic tot din spatele lor, undeva mai la stânga față de cel dinainte.

— Ne-au mirosit și-acum vin după noi, Bill, zise bărbatul din față saniei. Vocea lui era răgușită și parcă din altă lume, chinându-se a rosti cuvintele.

— Sunt flămânzi și nu găsesc carne, îi răspunse celălalt. Nu am mai văzut urme de iepure de zile întregi.

O vreme tăcură apoi, dar erau atenți la urletele fioroase care continuau să se audă în spatele lor.

Când se întunecă, își adăpostiră câinii într-un desis de molizi și își ridicară tabăra undeva lângă firul de apă. Sicriul așezat lângă foc era pentru ei și banchetă, dar și masă. Câinii stăteau îngrămădiți, departe de flăcări, mârâiau și se ciondăneau, dar nu dădeau semne că ar fi vrut să fugă în pădure.

— Henry, mi se pare că stau mai aproape de noi ca de obicei, comentă Bill.

Henry, care se ghemuse lângă foc și se chinuia să echilibreze ibricul de cafea cu o bucată de gheață, se mulțumi să dea doar din cap. Nu scoase vreun cuvânt până ce nu se așeză cât mai comod pe sicriu și începu să mănânce.

— Știi ei bine că lângă foc sunt în siguranță, zise el. Mai degrabă înfulecă ei ceva decât să fie înfulecați. Sunt destul de deștepți câinii ăștia.

Bill își scutură capul, nefiind prea încrezător:

— Eh, nu știu...

Respect E prima oară când te aud îndoindu-te de înțelepciunea lor.

— Henry, începu celălalt în timp ce mesteca fasolea atent, nu ai observat cum s-au năpustit la mâncarea pe care le-am dat-o mai devreme?

— S-au încăierat mai tare ca de obicei, într-adevăr, recunoscu Henry.

— Câți câini avem noi, Henry?

— Șase.

— Păi... Bill se opri câteva momente pentru a accentua semnificația cuvintelor sale. Așa cum spuneam, avem șase câini Henry. Am scos șase pești din sac și am dat fiecărui câine câte unul și totuși un câine a rămas fără pește.

— Ai numărat tu greșit.

— Avem șase câini, repetă celălalt, încercând să explice matematic din nou. Am scos șase pești. Ureche Lipsă nu a primit niciun pește, așa că am mai scos unul din sac și i l-am dat.

— Dar avem numai șase câini, spuse Henry incurcat.

— Nu zic că erau toți câini, dar eu am dat pește la șapte.

Henry se opri din mestecat și, privind dincolo de foc, numără câinii.

— Sunt numai șase acum, zise el.

— L-am văzut pe unul dintre ei alergând prin zăpadă, replică Bill cu hotărâre în glas. Îți zic, eu am văzut șapte.

Privindu-l cu milă, Henry zise:

— Tare ușurat o să fiu când o să terminăm drumul ăsta.

— Adică ce vrei să spui? întrebă Bill, observând privirea compătimitoare a tovarășului său.

— Cred că sicriul pe care îl cărăm după noi te-a scos din apele tale și-ai început să vezi năluci.

— Mi-a trecut și mie prin gând lucrul ăsta, răspunse Bill pe un ton grav. De-aia când l-am văzut alergând așa m-am uitat la

zăpadă și am văzut că a lăsat urme. După aceea am numărat iar câinii, și erau tot șase. Dar urmele au rămas în zăpadă. Dacă nu mă crezi, hai să ți le arăt!

Henry nu îi răspunse și continuă să mestece în tăcere până când își termină mâncarea, apoi mai bău o cană cu cafea. Se șterse la gură cu dosul mâinii și zise:

— Tu crezi că era...

Fu întrerupt de un urllet prelung, înfiorător de trist, care venea de undeva din întuneric. Se opri să asculte, iar apoi fluturând mâna spre locul de unde se auzise urletul, își termină vorba:

— ...unul dintre ei?

Bill încuvință din cap:

— Aș prefera să cred că am început să am vedenii decât să cred altceva, dar ai văzut și tu ce zarvă au făcut câinii.

Urlet după urlet, își răspundea în întuneric, transformând liniștea sălbăticiiei în haos. Din toate părțile, urletele se înălțau, iar câinii, speriați, începuseră să se înghesuie unul în celălalt, apropiindu-se așa de tare de foc, încât li se părlea blana. Bill mai aruncă un lemn în foc înainte să își aprindă pipa.

— Mi se pare că ești cam tăcut, zise Henry.

— Henry... Trase gânditor din pipă câteva clipe înainte să continue. Mă gândeam, Henry, că el e mai norocos decât o să fim noi vreodată.

Arătă spre al treilea om din sicriul pe care stăteau așezați, apoi continuă:

— Tu și cu mine Henry, când om muri, o să fim norocoși dacă cineva o să aibă destule pietre să ne acopere, ca să nu ne mănânce câinii hoiturile.

— Noi n-avem familie, bani sau ce a avut el, îi răspunse Henry. Nu ne permitem să ne care cineva atâta drum doar ca să ne înmormânteze.

— Ce nu înțeleg eu, Henry, e motivul pentru care un băiat ca el care-i lord sau cine știe ce în țara lui și care nu a avut grija mâncării sau a hainelor vreodată, s-a aventurat în pustietatea asta la capătul lumii.

— Ar fi putut muri acasă, în patul lui, de bătrânețe, fu de acord Henry.

Bill deschise gura să mai zică ceva, dar se răzgândi. Se mulțumi să arate spre zidul de întuneric care îi înconjura din toate părțile. Nu se putea distinge vreun contur în bezna adâncă, ci doar doi ochi ce sclipeau precum doi cărbuni aprinși. Henry arătă cu capul spre a doua pereche de ochi, apoi spre a treia. În jurul taberei se strânsese un cerc de ochi scânteietori care, din când în când, se mișca sau dispărea și apărea din nou o clipă mai târziu.

Câinii erau acum și mai neliniștiți și se îngrămădeau cuprinși de frică, mai aproape de foc, ghemuindu-se supuși la picioarele oamenilor. În înghesuială unul dintre câini fu răsturnat la marginea focului și se ridică schelălăind de durere și sperietură după ce focul îi pârlișe blana. Balamucul creat făcu perechile de ochi să se miște și chiar să se retragă pentru un moment, dar se apropiară din nou după ce câinii se liniștiră.

— Henry, e un ghinion teribil să nu mai ai gloanțe în momente cum e asta.

Bill termină de fumat și îl ajută pe celălalt să încropească un culcuș din blănuri și pături, peste crengile de brad pe care le întinsese înainte să mănânce. Henry mormăi ceva și apoi începu să își desfacă mocasinii.

— Câte gloanțe ziceai că mai ai? întrebă el.

— Trei, veni răspunsul. Și aș fi vrut să fie trei sute, că le-aș fi arătat eu blestemaților ăstora!

Își agită pumnul, furios, privind către șirul de ochi luminoși, apoi își aranjă mocasinii lângă foc.

— Tare bine ar fi să se mai încălzească un pic, continuă el. Sunt 50 de grade cu minus de vreo două săptămâni deja. Și mi-aș dori să nu fi plecat deloc în călătoria asta, Henry. Nu-mi place treaba asta, nu mă simt bine deloc. Și, dacă tot am început să zic, mi-aș dori să fi terminat drumul ăsta demult și să fi stat acum lângă foc, în fortul McGurry jucând cărți. Asta aș fi vrut.

Henry mormăi și se băgă în culcuș. După ce ațipi, fu trezit de glasul lui Bill.

— Henry, mă întreb de ce când lupul a venit între ei și i-am dat pește câinii nu l-au încăierat? Mă tot gândesc la asta și nu-mi dă pace.

— Te frământăi fără rost, Bill, îi răspunse celălalt somnoros. Până acum nu erai așa, mai bine taci și culcă-te și o să te simți mai bine mâine-dimineață. De fapt, cred că te doare stomacu'.

Bărbații adormiră respirând greu unul lângă celălalt sub singura pătură. Focul aproape se stinsese iar ochii scânteietori se apropiaseră mai mult de tabară. Câinii se îngrămădiseră îngroziți, mârâind amenințător, când o pereche de ochi se apropia mai tare. La un moment dat, mârâielile care deveniseră din ce în ce mai puternice îl treziră pe Bill. Ieși de sub pătură cu mare grijă, pentru a nu-l trezi pe Henry, și mai aruncă lemne pe foc. Când flăcările se întetiră, ochii din întuneric se retraseră. Bărbatul privi câinii înghesuți lângă foc. Se frecă la ochi și se uită încă o dată la ei, mai atent. Apoi se strecură înapoi sub pătură.

— Henry! Hey, Henry! șopti el.

Henry mormăi morocănos în timp ce se trezea din somn.

— Acum ce mai e?

— Nimic, sosi răspunsul. Sunt iar șapte, acu' i-am numărat.

Henry răspunse cu un mormăit, apoi adormi și începu să sforăie.

Când veni dimineața, Henry fu cel care se trezi primul și îl scoase pe prietenul lui din așternut. Lumina zilei avea să vină abia peste trei ceasuri, deși era deja ora șase. Henry începu să pregătească ceva de mâncare pe întuneric, în timp ce Bill strânse blănurile și pătura și pregăti sania pentru drum.

— Auzi, Henry, câți câini ziceai tu că avem? întrebă Bill deodată.

— Șase.

— Greșit, îl contrazise Bill pe un ton triumfător de data asta.

— Sunt șapte, din nou?

— Nu. Cinci. Unul a fugit pesemne.

— La naiba! strigă Henry furios lăsând gătitul și ducându-se să numere câinii.

— Ai dreptate, Bill. A dispărut Grăsunu' concluzionă el.

— A fugit glonț și nu l-am fi văzut de atâta fum oricum.

— Nicio șansă, probabil l-au înfulecat de viu. Pun pariu că lătra încă atunci când li s-a dus pe gât blestemaților! spuse Henry mânios.

— Întotdeauna a fost cam prost câinele ăsta, zise Bill.

— O fi fost un câine prost, dar niciun câine, oricât de prost ar fi, nu ar fugi dintr-un loc sigur ca să fie înfulecat de lupi. Aruncând o privire către restul câinilor, încercând parcă să atribuie fiecăruia câte o calitate, continuă:

— Pun pariu că niciunu' nu ar zbughi-o așa.

— Nu putem să îi izgonim de lângă foc nici cu bățul, fu de acord Bill. Mereu am crezut că Grăsunu' e cam zănatic.

Asta fu povestea morții câinelui care pieri pe Calea Nordului – mai lungă decât ale altor câini și oameni care fuseseră înghițiți de sălbăcia înghețată și care poate nu avuseseră parte nici măcar de o pomenire.

Capitolul II Lupoaiica

După ce terminară de mâncat și strânseseră toate lucrurile din tabără, își încărcară echipamentul în sanie și, lăsând în spate focul care îi încălzise și le mai alinase îngrijorările, porniră din nou prin întunericul blestemat. Imediat, parcă simțindu-le plecarea, urletele jalnice rătăcite în beznă începură să se strige și să își răspundă în ecouri, compunând o simfonie de o tristețe sfâșietoare, care se întrecea cu urletul mut al gerului ce începea să le intre din nou în oase celor doi bărbați. După o vreme, nu se mai auzi nimic.

Lumina zilei se strecură în întuneric la ceasurile nouă și încălzi bolta sudului în culori rozalii pe curbura pământului, unde se întâlnea cu lumea nordică. Culoarea caldă dispăru repede. Lumina cenușie și înecată a zilei rezistă până la ora trei, fiind parcă absorbită lacom de același întuneric neiertător al nopții arctice, care acoperea acum pustietatea nemișcată și tăcută.

Cum se lăsă noaptea, urletele bântuitoare începură să se audă din ce în ce mai aproape, în stânga și în dreapta lor, se apropiaseră atât de tare, încât, de câteva ori, băgaseră spaima în câinii oboșiți de povara saniei, făcându-i să se agite neconținut.

După câteva episoade de panică, Bill și Henry reușiră să organizeze atelajul și să îi facă pe câini să reia drumul.

— Mi-ar plăcea să își continue vânătoarea în altă parte și să ne lase pe noi în pace, zise Bill după ce liniștiră câinii.

— Mă calcă pe nervi și nu par că se lasă, aprobă Henry.

Nu mai vorbiră până nu ajunseră la următorul popas.

Henry stătea aplecat deasupra oalei în care fierbea fasolea și din când în când mai azvârlea câte o bucată de gheață înăuntru,